

Modré houpačky: *Synkopy s griliášem*

Vydáno vlastním nákladem, 2002, celkový čas 45:33.



Letos jsem na různých předkolech a konkurech několikrát se smutkem zjistil, že folkrock bez nosného nápadu znamená velmi často tancovačkovou popinu s texty, které by jen trochu slušnější country kapela bez díky odmítla. Liberecká kapela šifrující ve svém názvu oblíbené žánry otců zakladatelů Modrých houpaček (blues a swing) folkrocková je; nečekejte dvanáctky ani swingovou rytmiku. Skvěle zapracovanými prvky obou jmenovaných stylů se ale Houpačky ubránily bezradnosti i uniformitě. Přesně pracující spodek (zejména lehké, nápadité a přitom nekompromisní bicí Tomáše Devátého) je doplněn atypicky pojatou doprovodnou kytarou: žádné cinkání, ale krátký úsečný tón lubovky Jardy Pátka. Většinu sóla a vyhrávek obstarala mimořádně pestře a nápaditě hraná sólová kytara Honzy Frühwirta (který už bohužel není členem kapely); jsou tu ale i specifickou (v tomto případě často opravdu swingovou) příchuť dodávající housle Karla Schreiberera. Korunu interpretačního díla nasazuje zpěvačka Olla, která na této první "řádné" desce odhaluje, že se jmenuje vlastně Eva Lounová. Zpěvačka - vamp, exotický, dráždivý typ v zjevu i hlase; někdy bohužel poněkud afektovaná, ale za dobu, co sleduji její projev naživo i v nahrávkách, stále se zlepšující. Přes všechno řečené je hlavní síla Modrých houpaček v něčem jiném: v písničkách výhradního autora Jardy Pátka. Vynikající je drtivá většina melodií, ale ještě víc je nutno ocenit hravé, nápadité a i formálně dokonalé texty. Není zde prostor na uvádění množství delikates popř. i několika drobných šmouh: mohu jen konstatovat, že rozpor mezi kvalitou textů a obecným ponětím o ní staví Jardu Pátka do kategorie "opomíjení mistrů". Věřím, že ho z ní Modré houpačky brzy vyprostí.